

ใบความรู้ที่ ๑๐ เรื่อง คำยืมภาษาเขมร ภาษาบาลี และสันสกฤต
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๖ เรื่อง นิทานอ่านสนุก
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๑๐ เรื่อง คำภาษาต่างประเทศในภาษาไทย (๒)
รายวิชา ภาษาไทย รหัสวิชา ท๑๕๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๑ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๕

การยืมคำภาษาต่างประเทศ

การยืมคำจากภาษาหนึ่งไปใช้อีกภาษาหนึ่ง เป็นลักษณะของทุกภาษา ทุกภาษาในโลกนี้ย่อมมีการใช้คำภาษาอื่นปะปนกันเป็นเรื่องธรรมดา เนื่องจากแต่ละชาติจำเป็นต้องมีการติดต่อสัมพันธ์กันมาตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน จึงเกิดการนำคำภาษาอื่นเข้ามาใช้ในภาษาของตนเอง

สาเหตุการยืมคำภาษาอื่น ๆ มาใช้ในภาษาไทย

๑. การตั้งถิ่นฐาน ประเทศไทยมีพื้นที่ติดต่อกับเพื่อนบ้าน ทำให้คนไทยนำคำของภาษานั้น ๆ มาใช้
๒. การค้าขาย ประเทศไทยติดต่อกับค้าขายกับต่างประเทศ ทำให้มีการแลกเปลี่ยนสินค้า
๓. ศาสนาและวัฒนธรรม การเผยแผ่ศาสนา การรับเอาศาสนา ทำให้เราใช้คำของศาสนานั้น
๔. การศึกษาและการกีฬา ทั้งในหนังสือเรียน และข่าวสาวต่าง ๆ
๕. ปัจจัยอื่น ๆ เช่น การแต่งงาน การเข้ารีด การสงคราม การทูต ฯลฯ

คำภาษาต่างประเทศที่ใช้ในภาษาไทย

๑. คำยืมภาษาเขมร

เขมรเป็นชาติที่มีความสัมพันธ์มาเนิ่นนานทั้งการค้า การสงคราม การเมือง การปกครอง และวัฒนธรรมเขมรมีอิทธิพลเหนือดินแดนสุวรรณภูมิก่อนกรุงสุโขทัยและกรุงศรีอยุธยาจะเรืองอำนาจ ทำให้ภาษาเขมรเข้ามาปะปนในภาษาไทยเป็นเวลายาวนาน

ลักษณะคำภาษาเขมรในภาษาไทย

๑. มักเป็นคำที่มักสะกดด้วย จ ญ ร ล เช่น เสด็จ เผด็จ อาจ อำนาจ บำเพ็ญ สราญ กำจร จราจร ตำบล บันดาล
๒. มักเป็นคำควบกล้ำ เช่น ไกร ชลิ่ง ปรง ปรับปรำ ประอง
๓. มักขึ้นต้นด้วยคำที่ใช้ บัง บัน บรร บำ นำหน้า เช่น บังคับ บังคม บังเกิด บังอาจ บันได บันดาล บันลือ บำเพ็ญ บำบัด บำเหน็จ
๔. มักขึ้นต้นด้วยคำว่า กำ ดำ ต่ำ จำ ชำ สำ บำ รำ เช่น
กำ = กำเดา กำแพง กำลิ่ง กำไร กำจัด กำจร กำจร กำพรว้า กำสรวล กำเนิด
ดำ = ดำเนิน ดำริ ดำรู้ ดำรง (ดำริ ดำไร แปลว่า ช้าง)
ต่ำ = ตำนาน ตำรวจ ตำบล ตำรา ต่ำลิ่ง ต่ำหนัก ต่ำหนิ
จำ = จำนำ จำนอง จำหน่าย จำแนก
ชำ = ชำนิ ชำนาญ ชำร่วย ชำระ ชำแหละ ชำรุด

สำ = สำราญ สำรวย สำเร็จ สำเนา สำเนา

บำ = บำเรอ บำราบ บำนาญ บำเหน็จ บำรุง บำเพ็ญ

รำ = รำคาญ รำไร

๕. นิยมเป็นคำที่นิยมใช้อักษรนำ เช่น สนุก สนาน ส้มคร สมนาน เสด็จ สมอ ถนน เฉลียว

๖. คำเขมรส่วนมากใช้เป็นคำราชาศัพท์ เช่น เสวย ผนวช บรรทม เสด็จ โปรด ขนง ขนย สรวล

๗. เป็นคำแผลง เช่น ครบ > ค่ำรบ, ขदान > กระจदान, จ่าย > จำหน่าย, แจก > จำแนก,

ชาญ > ชำนาญ, เดิน > ดำเนิน, เรียบ > ระเบียบ, รำ > ระบำ, ตริ > ตำริ, ตรวจ > ตำรวจ

๒. คำภาษาบาลี สันสกฤต

ข้อสังเกต คำยืมที่มาจากภาษาบาลีและภาษาสันสกฤต ดังนี้

คำภาษาบาลี	คำบาลีสันสกฤต
๑. ไม่ใช้พยัญชนะ “ศ” และ “ษ”	๑. ใช้ “ศ” และ “ษ” เช่น ปักษา ปักษี ศาสนา กษัตริย์ ตรุษ ศาสตรา ศัพท์ อักษร ศรี เคียร
๒. ไม่ใช้ “รร” แต่นิยมใช้ “ริ” เช่น จรียา ภரியากรียา	๒. ใช้ รร เช่น จรรยา สุบรรณ สุวรรณ สุพรรณ ภรรยา ธรรม บรรพต วรรณ วรรณ
๓. นิยมใช้พยัญชนะ ๒ ตัวติดกัน เช่น นิพพาน ปัญญา บุคคล ปัจจัย ภัตตา อัคคี วิญญาน	๓. ใช้คำที่พยัญชนะข้ามวรรค ไม่ติดกัน เช่น จันทรา มนตรี อุทยาน พิศาร วิทยา พัสตุ มัธยม ดัสกร อาตมา
๔. ไม่ใช้ ฤ ฦ	๔. ใช้ตัว ฤ ฦ เช่น ฤษี ฤทธิ ฤกษ์ ฤทัย กฤษณา